

O zamanlar ilkokul dördüncü, bilemedin beşinci sınıftayız. Üç arkadaş, bir cumartesi günü geziyorduk.”

“Eee! Öyleyse ikinci dünya savaşının hemen sonrasından bahsediyorsun abi sen.”

“Amma da abarttın be oğlum! O zaman on yaşlarında olsak, dur bakayım, kırk yıl filan olmuştur işte. Yani o kadar da yaşlı değiliz sonuçta.”

“Vay be abi, demek kırk yıl...”

“Evet, aynen öyle! İşte o gün, yetiştirme yurdunun yanından geçiyorduk. Bir de baktık ki, çocuklar kavga ediyor. Dediğim gibi üç kişiydik; ben, Tefvik bir de Serkan. Serkan Tefvik’i pek sevmezdi ama Tefvik dürüst bir çocuktuk, beni sevdiğinden midir nedir, tam hatırlamıyorum ama o gün bizimle birlikteydi.”

“Ortak payda senmişsin işte abi, ne güzel.”

“Bayağı kesir miyim ben Murtaza? Ne diye payda mayda falan deyip de lafımı bölüyorsun ikidir!”

“Yok abi o bakımdan değil de...”

“Neyse! Bizim Tefvik çocukları ayıracağım diye gitti gitmesine ama bir anda peyda olan daha büyük bir çocuk direk bizimkine daldı. Ben hemen, ‘koş lan, bizim oğlanı kurtaralım’ dediysem de Serkan kolumdan tutup, beni durdurdu. ‘Boş ver ya, her şeye burnunu sokmamak neymiş öğrensın’ dedi.”

“Aaa! Harbiden mi ya? Tek başına mı bıraktınız yani onu?”

“Sorma ya! Orada öylece kalakaldım, basiretim bağlandı sanki. Kolumdan sürükleyip götürdü beni, ne yazık ki çocukcağzı bıraktık orada vallah!”

“Yapma be abi, resmen satışa getirmişsiniz Tefvik abimi!”

“Nerden senin abin oluyor bizim Tefvik acaba? Şimdi çarpıcam ağzına bi tane haaa...”

“Abi seninle aynı yaşta ya, ondan dedim Tefvik abi diye!”

“Dur şimdi, dinle beni; asıl hikâye bundan sonra başlıyor.”

“Tamam abi, dinliyorum.”

“Pazartesi oldu okula gittik. Tefvik benimle konuşmuyor, küsmüş. Ben de vicdan yaptım, her gün dört dönüyorum etrafında ama yüzüme bile bakmıyor. Birkaç gün sonra nihayet yumuşadı da anlattı, bizden sonra olanları.”

“Peki ne olmuş abi? Çok merak ettim hakikaten ya!”

“Bizim Tefvik, kavgadan sora, ağzı burnu kan içinde, gidip yurdun müdürünü bulmuş. Durumu anlatmış, böyleyken böyle oldu demiş. Hatta bir de çıkışmış müdüre, siz böyle mi çocuk yetiştiriyorsunuz gibisinden.”

“Hadi ya, basmış fırçayı desene!”

“Gayet tabii! Düşünsene o yaşta bir çocuk, bundan neredeyse kırk yıl önce bu derece bir sorumluluk taşısın! Öyle bir bilinçle yurda gidip bunları yapabilsin! Hiç şaşırılmıyor mu seni Murtaza?”

“Valla abi müthiş gerçekten. Kırk yıllık hikâye bu, feyz almamak mümkün mü hiç?!”

“Aynen öyle vallahi! Bunca yıllık taksiciyim, bin çeşit insan gördüm ama daha böylesine rastlamadım billahi!”

“Doğru söylüyorsun abi, bana da hiç denk gelmedi böylesi! Daha önce karşıma çıkmış olsa, *ohoo, sen çok yanlış gelmişsin be abicim* derdim, yeminle!”

“Kırk yıllık hikâye bu ya! İşte ben de ne zamandır bunu düşünüyordum.”

“Ne zamandır abi?”

“Ohoooo! Nereden baksan bir haftadır filan!”